

MANIFESTO

POSITIO

Fraternitatis Rosae Crucis

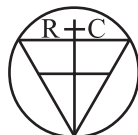
Salutem Punctis Trianguli!

A harmadik évezred első évében minden létező Istene színe előtt, mi, a Rózsakeresztes Legfelsőbb Tanács képviselői, úgy ítéljük meg, hogy elérkezett az idő a negyedik R+C Fáklya meggyújtására, abból a célból, hogy felfedje álláspontunkat az emberiség jelenlegi helyzete vonatkozásában és hogy megvilágítsa azokat a veszélyeket, melyek fenyegetik, csakúgy, mint azokat a reményeket, melyeket táplálunk iránta.

Így rendeltessék!

Ad Rosam per Crucem

Ad Crucem per Rosam

BEVEZETÉS

Kedves Olvasó!

Mivel nincs lehetőségünk arra, hogy közvetlenül forduljunk Önhöz, így ezen írás segítségével tesszük ezt. Reméljük, hogy előítéletek nélkül fogadja majd és elgondolkodik a mondanivalóján. Célunk nem az, hogy meggyőzzük Önt ezen *Positio* (Helyzetértékelés) megalapozottságáról, hanem hogy minden fenntartás nélkül megosszuk Önnel. Természetesen reménykedünk benne, hogy kedvező visszhangra fog találni az Ön lelkében. Ellenkező esetben szíves elnézését kérjük...

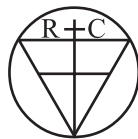

1623-ban a rózsakeresztesek rejtélyes és zavarbaejtő plakátokat ragasztottak ki Párizs házfalaira, melyek szövege a következő volt:

„Mi, a Rózsakereszt Felsőbb Iskolájának képviselői látható és láthatatlan módon jelen vagyunk e városban annak a Mindenhatónak a kegyelméből, Aki felé az Igazak szíve fordul. Könyvek és minden megkülönböztetés nélkül mutatjuk be az igazságot és tanítjuk azt a képességet, hogy bármely országban, ahol jelen akarunk lenni, megértessük magunkat embertársainkkal, és megszabadítsuk őket a halál téveszméjétől.

Akit csupán kíváncsisága vezetne hozzánk, soha nem fog megtalálni bennünket. Mi jól ismerjük ezeket a gondolatokat, így akit komoly szándék hajt, hogy testvériségünk tagja legyen, annak alapos indokot fogunk szolgáltatni arra, hogy belássa ígéreteink valódiságát, méghozzá oly módon, hogy tesszük közzé a városban tartott összejöveteleink helyét, hisz a kereső ember őszinte vágyakozásához kapcsolódó gondolatok elvezetik őt hozzánk, minket pedig öhozzá.”

Néhány évvel ezelőtt három, azóta híressé vált manifesztum – a *Fama Fraternitatis*, a *Confessio Fraternitatis* és a *Christian Rosenkreutz Kémiai Menyegzője* – 1614-ben, 1615-ben és 1616-ban történt megjelentetésével a

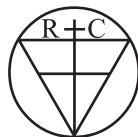
rózsakeresztesek már hallattak magukról. Ez a három manifesztum akkoriban nagy visszhangot váltott ki nemcsak az értelmiségiek körében, hanem politikai és vallási körökben is. 1614 és 1620 között körülbelül 400 értekezés, kézirat és könyv látott napvilágot velük kapcsolatban, melyek közül egyesek dicsérték, mások elítélték ezeket a manifesztumokat. Megjelenésük mindenestre jelentős történelmi eseménynek bizonyult, különösen az ezotéria világában.

A *Fama Fraternitatis* a kor politikai és vallási vezetőihez, valamint tudósaihoz szólt. Meglehetősen borúlátóan nyilatkozott Európa általános helyzetét illetően, ugyanakkor felhívta a figyelmet a Rózsakeresztes Rend létezésére Christian Rosenkreutz (1378-1484) allegorikus történetén keresztül, a világ különböző helyeire – a Rend megalapítása előtt – tett utazásaival kezdve, egészen sírja felfedezéséig. Már ez a kézirat „egyetemes megújulásra” szólított fel.

A *Confessio Fraternitatis* kiegészítette az első manifesztumot, egyrészt az ember és a társadalom megtisztulásának szükségességét sürgetve, másrészt azt állítva, hogy a rózsakeresztesek olyan filozófiai tudomány birtokosai, amellyel ez a megújulás megvalósítható. Mindenekelőtt azokat az útkeresőket szólította meg, akik szerettek volna a Rend munkájában részt venni és az emberiség boldogsága érdekében tevékenykedni. A szöveg jövőt érintő aspektusa a kor számos tudósának érdeklődését felkeltette.

A *Christian Rosenkreutz Kémiai Menyegzője* – az előző két manifesztumtól meglehetősen eltérő stílusban – egy beavatási utat mesél el, amely a Megvilágosodás keresését ábrázolja. Ez a hétnapos „utazás” nagyrészt egy titokzatos kastélyban játszódik, ahol egy király és királyné lakodalmára készülnek. A *Kémiai Menyegző* jelképes értelemben arról a spirituális fejlődésről szól, amely elvezeti a Beavatottat addig a pontig, ahol megvalósíthatja lelkének (a menyasszonynak) és Istennek (a vőlegénynek) az egyesülését.

Mint azt a kortárs történészek, gondolkodók és filozófusok hangsúlyozták, e három manifesztum megjelenése nagy jelentőségű és időszerű volt. Abban az időszakban Európa igen súlyos egzisztenciális válságon ment keresztül:

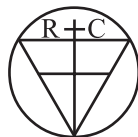

politikai téren megosztottság jellemezte, és gazdasági érdekek konfliktusaiban őrlődött; a vallási háborúk az egyes családok életébe is bajt és nyomorúságot hoztak; a gyors ütemben fejlődő tudomány pedig már kezdett a túlzott materializmus irányába fordulni. A legtöbb ember életkörülményei nyomorúságosak voltak. A kor társadalma hatalmas változások kellős közepén állt, ám hiányoztak a megfelelő irányelvek a mindenki érdekét szolgáló fejlődéshez.

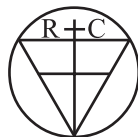
A történelem ismétli önmagát és rendszeresen ugyanazokat a helyzeteket teremti újjá, ám általában egyre nagyobb méretekben. Így – közel négy évszázaddal az első három manifesztum megjelenése után – nem kerülheti el a figyelmünket, hogy az egész világ, de főleg Európa, eddig soha nem tapasztalt válsággal áll szemben minden téren: a politika, a gazdaság, a tudomány, a technika, a vallás, az erkölcs, a művészetek stb. terén. Mi több, bolygónk, azaz élet- és fejlődési terünk is súlyosan fenyegetett helyzetben van, ami egy viszonylag új tudomány, az ökológia létjogosultságát igazolja. Egy bizonyos: az emberiség jelenleg nem jó úton halad. Hagyományainkhoz és Ideáljainkhoz hűen, mi, jelenkori rózsakeresztesek ezért ítéltük helyénvalónak, hogy a *Positio*-n keresztül szót ejtsünk erről az általános krízisről.

A *Positio Fraternalitatis Rosae Crucis* nem eszkatológikus tanulmány és semmiképpen nem tekinthető apokaliptikusnak sem. Mint már korábban említettük, célja az, hogy ismertesse állásfoglalásunkat a világ mostani állapotával kapcsolatban, és rávilágítson mindazokra a dolgokra, amiket a jövőt illetően aggasztónak ítélnünk. Mint ahogy azt múltban élő testvéreink már az ő idejükben is tették, szeretnénk nagyobb humanizmusra és spiritualításra ösztönözni az embereket, mert meggyőződésünk, hogy a modern társadalomban jelenleg tapasztalható önzés és materializmus nem képes azt a boldogságot nyújtani az embereknek, amelyre jogosan törekszenek. Ez a *Positio* sokak számára kétségkívül riasztónak tűnik majd, de ahogy a mondás tartja: „*Nincs rosszabb süket annál, aki nem akar hallani és nincs rosszabb vak, mint aki nem akar látni.*”

A mai emberiség nyugtalan, egyszerre tanácstalan és zavarodott. Az a hatalmas fejlődés, amit anyagi téren elért, nem teremtette meg számára a boldogságot, és nem teszi

lehetővé, hogy derűsen tekintsen a jövő elébe. Háborúk, éhínségek, járványok, ökológiai katasztrófák, társadalmi krízisek, az alapvető emberi jogok elleni támadások; megannyi csapás, melyek mindegyike ellentmond az ember jövőbe vetett reményeinek. Ezért küldjük ezt az üzenetet mindazoknak, akik hajlandók meghallani. Ez az üzenet egyenes folytatása annak, amit a XVII. századi rózsakeresztesek fejtettek ki az első három manifesztumban, ám ahhoz, hogy az ember megértse, valóságghúen kell olvasni a történelem nagy könyvét. Világos képet kell alkotni az emberiségről – a fejlődés útján járó egyes emberek hatalmas közösségéről.

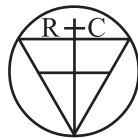

POSITIO R+C

A hogy az idő múlik, úgy fejlődik az ember és minden más, ami az életéhez kapcsolódik, sőt, maga a világegyetem is fejlődik. Ez jellemoz mindent, ami a megnyilvánult világban létezik. Úgy gondoljuk azonban, hogy fejlődésünk nem korlátozódik csupán létünk anyagi vonatkozásaira. Meg vagyunk győződve arról, hogy az embernek van lelke, azaz spirituális dimenziója is. Szerintünk a lélek az, ami olyan tudatos lényvé teszi az embert, aki képes gondolkodni saját eredetén és létezésének célján. Ezért mi az emberi fejlődést célnak, a spiritualitást eszköznek, az időt pedig a nagy megvilágosítónak tekintjük.

A történelem épp annyira értelmezhetetlen akkor, ha az általa létrehozott vagy az őt létrehozó eseményeket egymástól függetlennek tekintjük, mint ha kizárólag az egyes eseményeket egymással összekapcsoló körülményeket vizsgáljuk. Korunk történészeinek többsége is hamarosan kénytelen lesz elismerni, hogy a történelemnek van egy mélyebb, átfogóbb jelentése is. Az egyes történéseket a történelem egészével való összefüggéseiken keresztül kell megértenünk. A történelem megértéséhez nem elég az eseményeket önálló elemekként szemlélni, hanem – elsősorban – egy nagyobb egész részeinek kell tekinteni azokat. Valójában úgy gondoljuk, hogy egy eseményt igazából csak akkor tekinthetünk történelminek, ha látjuk az összefüggéseit azzal a nagyobb egésszel, melynek részét képezi. A kettőt különválasztani, vagy különválasztásukból történelmi léptékű erkölcsi tanulságot levonni nem más, mint intellektuális szemfényvesztés. A látszólag értelmetlen vagy párhuzamos történések, egybeesések vagy kísérő jelenségek valójában soha nem a véletlen művei.

Mint már a bevezetőben említettük, hasonlóságot látunk a világ jelenlegi helyzete és a XVII. századi Európa helyzete között. Az úgynevezett „posztmodern kor” az élet számos területén hasonló hatásokat eredményezett, és sajnálatos módon az emberiség bizonyos elkorcsosulásához vezetett. Úgy gondoljuk azonban, hogy ez a degeneráció csupán átmeneti, amely egyéni és kollektív megújuláshoz fog vezetni – feltéve, hogy az emberek a

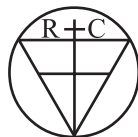

humanizmus és a spiritualitás irányába fordulnak. Ellenkező esetben még súlyosabb problémákkal fogjuk szembe találni magunkat, mint amilyenekkel jelenleg találkozunk.

Ontológiánkat tekintve az a véleményünk, hogy az ember a Földön élő legfejlettebb teremtmény, még ha gyakran e státuszához méltatlanul viselkedik is. Kiváltságos helyzetét öntudatának és szabad akaratának köszönheti, tehát képes gondolkodni és életét saját döntései szerint alakítani. Úgy gondoljuk továbbá, hogy minden emberi lény egy és ugyanazon testnek – az emberiség egészének – egy elemi sejtje. Ezen elv alapján a humanizmus fogalma véleményünk szerint azt jelenti, hogy minden egyes embert ugyanazok a jogok, ugyanaz a tisztelet és ugyanaz a szabadság illet meg – függetlenül az országtól, ahol született vagy ahol él.

Ami a spiritualitásról alkotott elgondolásunkat illeti, az egyrészt azon a meggyőződésen alapul, hogy Isten Abszolút Intelligencia formájában létezik, aki a világmindenséget és az azt alkotó összes dolgot létrehozta, másrészt azon a bizonyosságon, hogy az embernek lelke van, amely Istentől származik. Hisszük továbbá, hogy Isten minden teremtményben megnyilvánul, olyan törvényszerűségeken keresztül, amelyeket az embernek saját boldogulása érdekében tanulmányoznia kell, meg kell értenie, és tiszteletben kell tartania. Valójában úgy gondoljuk, hogy az emberiség egy Isteni Terv megvalósulásának irányában fejlődik, és az a küldetése, hogy a Földön létrehozza az ideális társadalmat. Ez a spirituális humanizmus utópisztikusnak tűnhet, ám mi egyetértünk Platónnal, aki a *Köztársaság* című művében kijelenti: *„Az ideális társadalom formája utópia. Lehet, hogy a Földön ezt nem lehet megvalósítani, egy bölcs embernek mégis ebbe kell minden reménységét helyeznie.”*

A történelemnek ebben az átmeneti időszakában az emberiség megújulására nagyobb esélyt látunk, mint valaha, különös tekintettel az emberi tudat közös törekvéseire, a kultúrák kölcsönös egymásra hatására, az egész világra kiterjedő információs hálózat térhódítására, valamint arra a kölcsönhatásra, amely a különböző tudományágak között létezik. Ám szerintünk ez az egyéni és kollektív téren szükséges megújulás csak akkor következhet be, ha elősegítjük a különféle gyakorlatok és módszerek egyesítését és ennek végeredményét a toleranciát. Valójában semmiféle

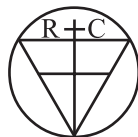

politikai intézmény, vallás vagy tudomány nem rendelkezik az igazság monopóliumával. Az igazsághoz úgy lehet legközelebb jutni, ha összegezzük a legnemesebb részeit mindannak, amit ezek az emberiség számára kínálnak. Ez pedig nem más, mint az egység keresése a különbözőségeken keresztül.

Az élet viszontagságai előbb-utóbb minden embert elvezetnek addig a pontig, ahol elkezdni foglalkoztatni a kérdés, miért is van itt a Földön. Ez az igazoláskeresés teljesen természetes, mivel ez az emberi lélek jellemzője, ami fejlődésünk alapját jelenti. Továbbá, a történelem eseményei sem igazolhatók pusztán azzal az a ténnyel, hogy megtörténtek; egy magasabb rendű ok is szükségeltetik, amely fölöttük áll és túlmutat pusztán létezésükön. Úgy gondoljuk, hogy ez az ok összefügg azzal a spirituális folyamattal, amely arra ösztönzi az embert, hogy az élet rejtelmeiről kezdjen elmélkedni. Innen ered az érdeklődés, mely fejlődésünk egy adott pontján elvezet a miszticizmushoz és az „igazság keresésére” ösztönöz bennünket. Amennyiben ez a keresés nem erőltetett, azt is éreznünk kell, hogy az embert isteni természetének parancsa és a túlélés biológiai ösztöne egyaránt a remény és az optimizmus irányába hajtja. A transzcendencia utáni vágyakozás az emberi faj létszükségletének tűnik.

Úgy gondoljuk, hogy politikai téren elengedhetetlen a politikai rendszerek teljesen új alapokra helyezése. A XX. század fontosabb modelljei közül a marxizmus-leninizmus és a nemzetiszocializmus (amelyek állítólag pontosan meghatározott társadalmi követelményeken alapultak) a józan gondolkodás hanyatlásához, végül barbarizmushoz vezettek. E két totalitárius ideológia kétségtelenül szemben állt a szabad akarat érvényesítésével. Elárulta az ember szabadsághoz való jogát, és megírt néhányat a történelem legsötétebb lapjai közül. A történelem eltörölte mindkettőt, reméljük egyszer s mindenkorra! Azoknak a politikai rendszereknek, melyek egyetlen monolitikus eszmén alapulnak, általában közös jellemzőjük, hogy megpróbálnak rákényszeríteni az emberekre egy „üdvözítő elméletet”, mely állítólag képes megszabadítani őket méltatlan helyzetüktől, paradicsomi állapotba emelve az emberiséget. E politikai rendszerek

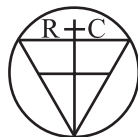

többsége nem azt kéri polgáraitól, hogy gondolkodjanak, hanem hogy higgyenek. Valójában ez teszi hasonlatossá őket a „nem-szektáriánus” vallásokhoz.

Ezzel szemben a Rózsakereszteség és a hozzá hasonló eszmei áramlatok nem monolitikusak, hanem nyitottak és sokrétűek. Más szóval az emberek közti kommunikációra buzdítanak és támogatják az emberi kapcsolatokat. Ezzel párhuzamosan elfogadják a vélemények különbözőségét és a viselkedésminták sokféleségét. A gondolkodás ilyen rendszerei a párbeszédekből, a kölcsönhatásokból, sőt az ellentmondásokból is táplálkoznak, amit a totalitárius ideológiák tiltanak, és amitől teljes mértékben elzárkóznak. Tulajdonképpen ez az oka annak, hogy a totalitárius rendszerek, bármilyen természetűek voltak is, mindig elutasították a Rózsakeresztes gondolkodást. Testvériségünk a kezdetek óta azt hirdeti, hogy az embernek joga van ahhoz, hogy szabadon megteremtse és kifejezésre juttassa saját ideáit. A rózsakeresztesek tehát nem szükségszerűen szabadgondolkodók, hanem inkább úgy mondanánk, hogy mindenki számára megengedik az önálló gondolkodást.

A világ jelenlegi helyzetében az igazi demokrácia tűnik a kormányzás legjobb formájának – ami nem jelenti azt, hogy szemet hunyhatunk e rendszer bizonyos gyengeségei felett. Tulajdonképpen minden valódi demokráciában, amely a gondolat- és szólásszabadságon alapul, általában több tendencia érvényesül mind az irányítók, mind pedig az irányítottak között. Sajnos, ez a pluralitás gyakran megosztottságot eredményez, az ebből eredő konfliktusokkal együtt. Ez a sajnálatos oka annak, hogy a legtöbb demokratikus államban különféle csoportok jönnek létre, melyek véleményei folyamatosan és szinte szisztematikusan ellentétesek egymással. Úgy tűnik, hogy a politikai megosztottság – amely esetében legtöbbször egy többségről és egy ellenzékről van szó – nem a legjobban szolgálja a modern társadalmak igényeit és akadályozza az emberiség megújulását. Ebben a kérdésben minden nemzet számára az lenne az ideális, ha egy olyan kormány létrejönné támogatná, amely összehozná azokat a személyiségeket, akik az állam ügyeinek irányítására leginkább alkalmasak. Tágabb értelemben véve azt reméljük, hogy egy napon egy minden nemzetet képviselő, az egész világra kiterjedő kormány jön létre, amelynek a jelenlegi ENSZ csupán a kezdetének tekinthető.

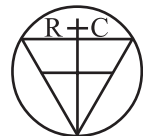

A gazdasággal kapcsolatban az a véleményünk, hogy a világ gazdasági helyzete ma teljesen kiszámíthatatlan. A gazdasági rendszer egyre jobban behatárolja az emberi tevékenységeket, és mindinkább ez válik jellemzővé. Egyrészt napjainkban a gazdaság e dominanciája rendkívüli befolyást gyakorló, ennél fogva az egyes országok érdekeit sértő, jól szervezett hálózatok formájában nyilvánul meg – bármilyen álarcot is igyekeznek ezek felölteni. Másrészt a mai gazdaság működése minden eddiginél erősebben függ bizonyos értékektől, melyek szükségszerűen mennyiségi jellegűek, ideértve a termelési költségeket, a fedezeti pontot, a profit mértékét, a munkaráfordítás nagyságát stb. Ezek az értékek alapvető fontosságúak a jelenlegi gazdasági rendszer számára, mert ezek biztosítják az eszközöket a gazdaság számára céljainak eléréséhez. Sajnos e célok lényegüket tekintve materialista jellegűek, mert alapjuk a túlzott haszonszerzésre való törekvés és a meggazdagodás igénye. Így vált az ember a gazdaság szolgáltójává, holott a gazdaságnak kellene szolgálnia az embert.

A mai világban minden nemzet függ egy az egész világra kiterjedő gazdasági rendszertől, melyet totalitáriusnak lehet nevezni. Ez a gazdasági *totalitarizmus* emberek százmillióinak legalapvetőbb szükségleteit sem elégíti ki, miközben soha nem látott nagyságrendű pénzkészletek halmozódnak fel világszerte. Ez annyit jelent, hogy az emberek tömegei által megtermelt javakat csak egy szűk réteg élvezi, ami nagyon sajnálatos. Valójában az a helyzet, hogy folyamatosan növekszik a leggazdagabb és a legszegényebb nemzetek közötti szakadék. Ugyanez a jelenség figyelhető meg az egyes országokon belül is a leginkább nélkülözők és a legszerencsésebb társadalmi réteghez tartozók között. Úgy érezzük, hogy ennek oka abban keresendő, hogy a gazdaság túlságosan spekulatív jelleget öltött, és olyan piacokat és érdekeket szolgál, melyek inkább virtuálisak, mintsem valóságosak.

Egészen nyilvánvaló, hogy a gazdaság akkor tölti be megfelelően a szerepét, ha az egész emberiséget szolgálja. Ennek feltétele, hogy a pénzt ismét annak tekintsük, ami, nevezetesen a kereskedelem eszközének és egy energiának, mely eredetileg arra lett szánva, hogy mindenkit ellásson azzal,

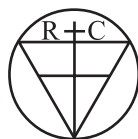

amire szüksége van ahhoz, hogy boldogan élhessen a fizikai síkon. Ezzel kapcsolatos véleményünk, hogy az emberi lények nem azért születnek, hogy szegénységben éljenek, még kevésbé azért, hogy nyomorogjanak, hanem éppen ellenkezőleg, rendelkezzenek mindennel, ami az emberi jóléthez szükséges, hogy tökéletes békességben emelhessék lelküket a magasabb tudatosság felé. A tökéletes világban a gazdaságot oly módon kellene használni, hogy ne legyenek többé szegények, és mindenki megfelelő körülmények között élhessen, mert ez hozzátartozik az emberi méltósághoz. A szegénység nem végzet, és nem is egy isteni ítélet eredménye, hanem tömören megfogalmazva az emberi önzés következménye. Reméljük tehát, hogy eljön az a nap, mikor a gazdasági rendszer az igazságos elosztáson és a közös jó figyelembevételén fog alapulni. A Föld készletei azonban nem kimeríthetetlenek, és nem oszthatók szét vég nélkül, úgyhogy minden bizonnyal szabályozni kell majd a születések számát, különösen a túlnépesedett országokban.

A tudományt illetően úgy véljük, hogy az különösen kritikus szakaszába érkezett. Azt csakugyan senki sem tagadhatja, hogy a tudomány mérhetetlen fejlődésen ment keresztül, lehetővé téve az emberiség jelentős előrehaladását. Nélküle még mindig a kőkorszaknál tartanánk. Amíg azonban a görög civilizáció a tudományos kutatás minőségi felfogását dolgozta ki, a XVII. század valóságos „földrengéshez” vezetett a mennyiségi elképzelés fölényének megvalósításával, ami szoros összefüggésben volt a gazdasági fejlődéssel. A mechanisztikus világnézet, a racionalizmus, a pozitívizmus stb., a *tudatot* és az *anyagot* két, egymástól nagyon eltérő területre választotta szét, és az összes jelenséget egy szubjektivitás nélküli, mérhető valamivé fokozta le. A *hogyan* megsemmisítette a *miértet*. Bár igaz, hogy az elmúlt néhány évtizedben elvégzett kutatások jelentős felfedezésekhez vezettek, mégis úgy tűnik, hogy az anyagi érdekeltségek minden egyebet megelőznek, és mostanra elértük a tudományos materializmus mélypontját.

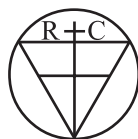
A tudomány rabszolgáivá lettünk, sokkal inkább, mintsem szeretnénk volna. Ma egy egyszerű műszaki hiba képes a legfejlettebb társadalmakat veszélybe sodorni, ami bizonyítja azt, hogy egyensúlytalanságot teremtettünk, nem

csak a minőségi és a mennyiségi között, hanem magunk és saját „teremtényeink” között is. A materialista célok, melyeket az emberek a tudományos kutatások segítségével hajszolnak, sok elmét tévútra vezetnek. Ezek a célok ugyanakkor elidegenítettek minket saját lelkünkötől és a bensőnk mélyén rejlő istenitől is. A tudomány általi mértéktelen racionalizálás valódi veszély, ami előbb-utóbb az emberiséget fenyegeti. Igazság szerint bármely olyan társadalom, ahol az anyag dominál a lélekkel szemben, olyasmit fejleszt, ami a legkevésbé nemes az emberi természetben. Ezért az ilyen társadalom időelőtti eltűnésre ítéli önmagát, gyakran igen tragikus körülmények között.

Bizonyos mértékben a tudomány vallássá vált, ám materialista vallássá, ami természetesen ellentmondás. A világegyetemnek, a természetnek és magának az emberiségnek mechanisztikus megközelítésére alapozva a tudomány kialakította saját hitvallását: „Hiszem, ha látom”; és saját dogmáját: „Nincs igazság a tudományon kívül”. Mindazonáltal megjegyezzük, hogy a kutató tudományt a dolgok *hogyanjának* vizsgálata végül szükségszerűen elvezeti oda, hogy megkérdje a *miértet* is, úgyhogy apránként a tudomány el fogja ismerni saját korlátait, és ebben a tekintetben kezd egyetérteni a miszticizmussal. Néhány tudós – bár igaz, hogy még mindig túl kevés – már azt a pontot is elérte, hogy elismeri Isten létezését. Meg kell jegyeznünk, hogy a tudomány és a miszticizmus az ókorban szorosan összetartoztak, olyan mértékben, hogy a tudósok misztikusok voltak és fordítva. És pontosan ez az a feladat, amin az elkövetkező évtizedekben dolgoznunk kell, hogy újra egyesítsük a tudásnak e két ösvényét.

Elkerülhetetlenek tűnik, hogy újragondoljuk a tudomány kérdését. Például: mi a valódi értelme a kísérletek megismételhetőségének? Egy állítás, ami nem igazolható minden esetben, szükségszerűen téves? Feltétlenül szükségesnek tűnik, hogy túllépjünk a XVII. században kialakult racionális dualizmuson, mivel ez a „túlhaladás” rejti azt a területet, ahol a valódi tudás található. Ennek értelmében az, hogy valaki nem képes Isten létezését bizonyítani, még nem elegendő annak kijelentéséhez, hogy Isten nem létezik. Az igazságnak sok arca lehetséges, így az ésszerűség nevében csak az egyiket elfogadni a józan gondolkodás megsértését jelenti. Ezen felül beszélhetünk egyáltalán racionálisról vagy irracionálisról?

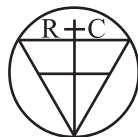

Racionális-e a tudomány, amely hisz a véletlenekben? A véletlenbe vetett hit valójában sokkal ésszerűtlenebbnek tűnik számunkra, mint a véletlenek tagadása. E kérdést illetően meg kell mondanunk, hogy testvériségünk mindig is a véletlen megszokott felfogása ellen foglalt állást, könnyű megoldásnak és a valóság megismeréséről való lemondásnak tekintve azt. Egyetértünk Albert Einstein megjegyzésével, mely így hangzik: *„A véletlen az az út, amit Isten akkor választ, ha anonim akar maradni.”*

A tudomány fejlődése etikai és metafizikai problémákat is felvet. Tagadhatatlan, hogy a genetikai kutatások következtében jelentős eredményeket értek el a korábban gyógyíthatatlan betegségek kezelésében, ám ugyanez a kutatás nyitott utat olyan fejleményeknek, melyek lehetővé teszik emberi lények létrehozását klónozás által. A teremtésnek ez a formája csakis az emberi nem genetikai hanyatlásához és az emberi faj degenerálódásához vezethet. Ezen kívül maga után vonja a szelekció kritériumát is, ami elkerülhetetlenül szubjektív, következésképpen olyan kockázatokat rejt, amik már az eugenika¹ tárgykörébe tartoznak. Ráadásul a klónozással történő reprodukció az emberi lénynek csak a fizikai és materiális részét veszi figyelembe anélkül, hogy különösebben számolna a tudattal vagy a lélekkel. Ez az, amiért úgy érezzük, hogy ez a genetikai manipuláció nemcsak az emberi méltóságra nézve káros, hanem az ember mentális, pszichikus és spirituális egységének szempontjából is. E tekintetben osztjuk a következő véleményt: „a lelkiismeret nélküli tudomány a lélek megrontója”. Emberi lények más emberi lények általi kisajátítása kizárólag rossz emlékeket hagyott a történelem folyamán. Ezért veszélyesnek tűnik, hogy szabad folyást engedjünk az összes élő fajt és különösen az emberi lényeket érintő reproduktív klónozási kísérleteknek. Ugyanezek a félelmeink vannak az állatok és a növények genetikai alkatát érintő manipulációkat illetően is.

A műszaki tudományok vonatkozásában megjegyezzük, hogy a technológia szintén teljes átalakuláson megy keresztül. A kezdetektől fogva az emberek mindig is olyan eszközök

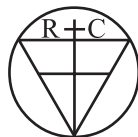

¹ a tökéletesebb egyedek kitenyésztésének elmélete és gyakorlata – a szerk.

és gépek megalkotására törekedtek, melyek jobbá tették életfeltételeiket és eredményesebb munkájukat. E vágnak eredetileg három jogos célja volt: lehetővé tenni az embernek, hogy olyan dolgokat hozzon létre, amiket pusztá kézzel nem lenne képes megalkotni; megkímélje őt a nehézségektől és a fáradságtól; és időt takarítson meg számára. Évszázadokon, sőt évezredekken át a technika csupán azt szolgálta, hogy a kézzel végzendő munkákban és fizikai tevékenységeiben segítse az embert, míg manapság intellektuális téren is hasznosítjuk. Ezen túlmenően a technológia nagyon sokáig közvetlen emberi beavatkozást igénylő mechanikai folyamatokra korlátozódott, ami a környezetet csak kissé vagy egyáltalán nem károsította.

Ma a technológia az élet minden területén jelen van, és a modern társadalmaknak oly mértékig magját alkotja, hogy szinte nélkülözhetlenné vált. Rengetegen használják, és mostanra a folyamatok minden formáját (mechanikai, elektromos, elektronikus, számítástechnikai és így tovább) egyesítette. Sajnálatos módon a technológia sötét oldala éppen az, hogy a gépek magát az embert kezdik veszélyeztetni. Eredetileg arra szánták őket, hogy segítsék és megkíméljék az embereket a veszélyektől, ám ma már helyettesítik az embert. Ezen kívül azt sem tagadhatjuk, hogy a gépesítés fejlődése fokozatosan a társadalom egyfajta elembertelenedéséhez vezetett, abban az értelemben, hogy jelentősen beszűkítette az emberi kapcsolatokat – pontosabban, a közvetlen fizikai kapcsolatokat. Mindezekhez hozzátehetjük még a környezet-szennyezés számos formáját, melyet az iparosítás okozott.

A technológia révén felmerült problémák abból a tényből fakadnak, hogy sokkal gyorsabban fejlődik, mint az emberi tudatosság. Következésképpen úgy gondoljuk, hogy a műszaki tudományoknak szakítaniuk kellene a materializmus jelenlegi hangsúlyozásával és a humanizmus képviselőjévé kellene válniuk. Hogy ez megtörténhessen, ahhoz okvetlenül szükséges, hogy ismét az ember kerüljön a társadalmi szerkezet középpontjába, vagyis – annak megfelelően, amit a közgazdaságot illetően mondtunk – ismét a gépek álljanak az emberi lények szolgálatában, és nem megfordítva. Ennek megvalósításához feltétlenül szükség van a mai társadalom alapját képező materialista értékek mélyreható felülvizsgálatára. Ez annyit jelent, hogy új irányba kell fordulnunk, megértve, hogy tisztelnünk

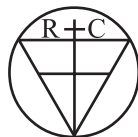

kell az élet minőségét és be kell fejeznünk ezt az örült versenyfutást az idővel. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha az emberek ismét megtanulják, hogyan kell harmóniában élni nem csak a természettel, hanem egymással is. A technológiának ideális esetben olyan irányba kell fejlődnie, hogy megszabadíthassa az embereket a legnehezebb feladatoktól, lehetővé téve ugyanakkor, hogy emberi kapcsolatainkat ápolva harmonikusan fejlődhessünk.

A nagy vallások ma két, egymással szembenálló – centripetális² és centrifugális³ – impulzust jelenítenek meg. Az első impulzust – mely befelé irányul – a kereszténységen, judaizmuson, iszlámon, hinduizmuson belüli fundamentalista csoportok képviselik, illetve egyéb olyan vallások, melyek a visszatérést keresik vallási gyökereikhez. A második impulzus – a kifelé tekintő – általában a vallásos hit, különösen pedig a vallási dogmák megkérdőjelezésében nyilvánul meg. Az emberek ma már nem elégszenek meg azzal, hogy egy hitrendszer felszínén maradjanak, még ha az illető vallást kinyilatkoztatottnak mondják is. Olyan eszmerendszer központjai akarnak lenni, mely saját tapasztalataikon alapszik. Ennek megfelelően többé nem fogadják el automatikusan a vallási dogmákat. A hívek egyfajta kritikus tudatra tettek szert a vallási kérdéseket illetően, és meggyőződéseik alapja egyre inkább egyfajta önmegvalósítás. Míg a múltban a spiritualitás utáni vágy a néhány vallás fához hasonló formáit hozta létre – melyek gyökeret vertek a saját társadalmuk, illetve kultúrájuk talajában, melynek gazdagodásához az adott vallás követői maguk is hozzájárultak – addig napjainkban mindez gyökereszerűen szétágazó szerkezeti formát öltött, mely számos különböző kis „bokrocskából” áll. De nem ott virágzik-e a Szellem, ahol csak akar?

Ma a nagy vallások peremén vagy éppen helyettük olyan hasonló gondolkodású emberekből álló, vallásos közösségeket találhatunk, melynek tagjai azonos elveket vallanak, vagy olyan eszmei mozgalmakat, melyekben a tanítások inkább ajánlottak, semmint kötelezőek, a tagság pedig önkéntes alapon szerveződik. Függetlenül

² középpont felé igyekvő – a szerk.

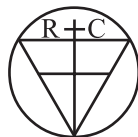
³ középponttól széttartó – a szerk.

ezeknek a vallási közösségeknek, csoportoknak vagy mozgalmaknak a valódi természetétől, megsokszorozódásuk a spirituális keresés módjának változatossá válását jelzi. Úgy érezzük, hogy ez a változatosság azért jött létre, mert a nagy vallások, melyeket egyébként tisztelünk, hitkérdésekben elvesztették egyeduralmukat. Növekvő zavarról tesznek bizonyosságot híveik kérdéseinek megválaszolásánál, és sok esetben már nem tudják kielégíteni azok belső igényeit. Ezen kívül az is okozhat bizonyos elidegenedést, hogy a vallások eltávolodtak a spiritualitástól. Ám a spiritualitás, jóllehet alapjában véve állandó, folytonosan keresi a kifejeződés lehetőségét olyan csatornákon keresztül, melyek leginkább alkalmazkodnak az emberiség fejlettségi szintjéhez.

Ma a nagy vallások fennmaradása, sokkal inkább, mint korábban bármikor, azon a képességükön múlik, hogy milyen mértékben képesek megszabadulni legdogmatikusabb erkölcsi- és hittételeiktől, illetve a századok során rögzült mintáktól. Ha a nagy vallások fenn akarnak maradni, feltétlenül alkalmazkodniuk kell a társadalomhoz. Ha egyaránt figyelmen kívül hagyják az emberi tudat fejlődését és a tudományos haladást, akkor fokozatos eltűnésre ítélik magukat, ami elkerülhetetlenül további etnikai-szociális konfliktusokkal fog járni. Mindazonáltal az a véleményünk, hogy eltűnésük elkerülhetetlen és hogy a tudatosság egész világra kiterjedő növekedésének hatása alatt át kell adniuk a helyüket egy egyetemes vallásnak, mely a nagy vallásokból mindazt a jót egyesíti, amit azok az emberiség megújulásához fel tudnak ajánlani, továbbá, hogy az isteni – azaz a természeti, az egyetemes és a spirituális – törvények megismerésének vágya előbb-utóbb kiszorítja majd az Istenben való puszta hittel való megelegedést az emberekben. Ezért feltevéseink szerint a hit egy napon utat enged majd a tudásnak.

A morál, illetve erkölcs ma olyan fogalom, melynek jelentése mindinkább zavarossá válik és megfigyelhető, ahogy az emberek egyre inkább semmibe veszik. Véleményünk szerint az morálnak nem szabad vakon követnie a társadalmi, vallási, politikai vagy más szabályokat, vagy akár dogmákat. Napjaink erkölcsét azonban sok embertársunk éppen ilyennek látja, ezért elutasítja azt. Úgy érezzük, hogy a morálnak inkább azt a tiszteletet kellene

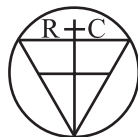

jelentenie, amit minden embernek éreznie kellene önmaga, mások és környezete iránt. Önmagunk tisztelete azt jelenti, hogy saját elveink szerint élünk és nem egy olyan viselkedésmintának megfelelően, amit másokban elítélünk. Mások tisztelete egész egyszerűen azt jelenti, hogy nem teszünk velük olyasmit, amit nem szeretnénk, hogy ők tegyenek velünk, ahogyan ezt a régmúlt bölcsei is tanították. A környezet tisztelete, sőt a természet tisztelete, illetve annak megóvása a jövő generációk számára természetesen és szívből fakad. Ebből a szempontból nézve, az erkölcs a mindenkire érvényes kötelezettségek és jogok közötti egyensúlyt jelenti, ami humanisztikus értelmet ad az erkölcs fogalmának, de nem azonos a moralizálással.

Az ebben az értelemben vett erkölcs felveti a nevelés egészének kérdését, ami manapság elszomorító állapotúnak tűnik. A legtöbb szülő vagy visszavonult a nevelés folyamatából, vagy nincs meg többé a szükséges képzettsége ahhoz, hogy megfelelően nevelje gyermekeit. Sokan közülük a tanárookra hárítják át a felelősséget, így kompenzálva saját alkalmatlanságukat. Ám a tanárok feladata elsősorban az, hogy tanítsanak és a tudást átadják. A nevelésnek viszont a polgári és etikai értékek elültetését is magában kell foglalnia. Ebben egyetértünk Szókratésszal, aki azt vallotta, hogy a nevelés „művészet, ami felébreszti a lélek erényeit”, úgymint az alázatosságot, a nemeslelkűséget, a becsületességet, a türelmet, a jóságot és így tovább. Eltekintve bármilyen spirituális megfontolástól, hiszünk abban, hogy ezek azok az erények, melyeket minden szülőnek, és általában a felnőtteknek át kellene adniuk a gyermekeknek. Természetesen ez azt is jelenti, hogy ha még ők maguk sem valósították meg ezeket az értékeket önmagukban, legalább a törekvés legyen meg bennük ezek megszerzésére.

Mint bizonyára sokak számára ismeretes, a múlt rózsakeresztesei gyakorolták az anyagi alkímiát, melynek során közönséges fémeket – mint az ón és az ólom – alakítottak át arannyá. Amit azonban hajlamosak vagyunk elfelejteni, az az, hogy a spirituális alkímiának is elkötelezték magukat. A jelenkori rózsakeresztesek előnyben részesítik az alkímiának ez utóbbi formáját, mivel a világnak most nagyobb szüksége van erre, mint valaha. A lelki alkímia az összes emberi hiba ellenkező minőségbe transzmutálásából⁴ áll,

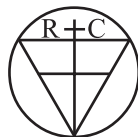
⁴ átalakításából – a szerk.

hogy pontosan azokra az erényekre tegyünk szert, melyekre korábban utaltunk. Valójában úgy véljük, hogy ezek az értékek az emberi méltóság részei, hisz az ember csak akkor méltó erre a rangra, ha képes mindezeket gondolataiban, szavaiban és cselekedeteiben kifejezésre juttatni. Vitathatatlan, hogy ha – vallásától, politikai nézeteitől vagy gondolkodásától függetlenül – minden ember törekedne ezeknek az értékeknek a megszerzésére, akkor ez a világ jobbá válna. Következésképpen az emberiségnek lehetősége van megvalósítani és meg is kell valósítania egy teljes morális és spirituális megújulást és hogy ez bekövetkezessen, minden egyénnek önmagát kell megújítania.

A művészetet illetően úgy érezzük, hogy az elmúlt évszázadok alatt, különösen pedig az utóbbi évtizedekben egy intellektualizálódási tendencia alakult ki, ami fokozott mértékű elvontságához vezetett. Ez a folyamat a művészetet két, egymással szembenálló irányzatra osztotta: elitista és populáris művészetre. Az elitista művészetet, mely elvontan fejezi ki önmagát, nagyon gyakran csak azok értik meg, akik erre avatottaknak vélik magukat, vagy mások ezt tartják róluk. Természetes reakcióként, a populáris művészet szembefordul ezzel az irányzattal azáltal, hogy a konkrét valóságábrázolási stílust erősíti, olykor erősen túlzó módon. Ám, bármily ellenmondásnak is tűnhet ez, mindkettő egyre mélyebbre hatol az anyagba, miután igaz, hogy az ellentétek vonzzák egymást. Ennek következtében a művészet szerkezetileg és ideológiailag is materialistává lett az emberi élet legtöbb területének ábrázolásában. A művészet manapság inkább az ego impulzusait tolmácsolja a lélek törekvései helyett, amit sajnálatosnak tartunk.

Úgy véljük, hogy az igazán ihletett művészet feladata, hogy az emberi síkon az Isteni Sík szépségét és tisztaságát ábrázolja. E nézőpontból viszont a zaj nem zene, a mázolás nem festés, a kalapálás nem szobrászat, az összevissza mozgás pedig nem tánc. Ha ezek a művészeti ágak nem valami múló divat kifejezésére korlátozódnak, olyan szociológiai üzenetek komoly hordozói lehetnek, melyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül. Természetesen elfogadhatóak az ilyen kifejezési eszközök, ám a „művészi” minősítést nem tartjuk megfelelőnek esetükben. Ahhoz, hogy a művészetek

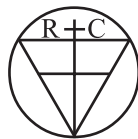

is kivegyék részüket az emberiség megújításából, véleményünk szerint ihletüket természeti, egyetemes és spirituális archetípusokból kell meríteniük, ami azt jelenti, hogy a művészeknek „fel kell emelkedniük” ezekhez az archetípusokhoz, ahelyett, hogy „leereszkednének” a legközönségesebb sztereotípiákhoz. Alapvető szükséglet, hogy a művészetek esztétikai célt szolgáljanak. Nézetünk szerint e két fő feltételnek kell találkoznia ahhoz, hogy valóban hozzájárulhassanak a tudatosság emeléséhez, és a Koszmikus Harmónia emberi kifejezőivé válhassanak.

Ami az egyén embertársaihoz való viszonyát illeti, úgy gondoljuk, hogy az emberek egyre önzőbbek és egyre kevesebb teret engednek az önzetlen, emberbaráti érzéseknek. Természetesen találkozhatunk a szolidaritás impulzusaival is, de ezek csak alkalomadtán, áradások, viharok, földrengések stb. katasztrófahelyzeteiben mutatkoznak meg. A mindennapokban a „minden ember önmagáért” elv uralkodik a viselkedési mintákban. Nézetünk szerint ez a növekvő individualizmus ugyancsak a modern társadalmakat uraló szélsőséges materializmus következménye. Mindenesetre, az ebből eredő elszigetelődésnek végső fokon létre kell hoznia a másokkal való kapcsolat megújításának vágyát és szükségletét. Abban is reménykedhetünk, hogy ez az elmagányosodás az embereket egyre inkább befelé fordítja, és végül elvezeti a spirituális felfedezéséhez.

Az erőszak általános elterjedtsége számunkra szintén nagyon aggasztónak tűnik. Természetesen ez a jelenség mindig is létezett, de mostanra mindinkább megjelenik az egyéni viselkedésben is, és ami még súlyosabb, egyre fiatalabb életkorban jelentkezik. A XXI. század kezdetén egy gyerek megölhet egy másikat, minden szemmel látható lelkiismeret-furdalás nélkül. A való életben megnyilvánuló erőszak mellett jelen van a kitalált erőszak is, mely a mozifilmeket és a televízió képernyőjét uralja. Az erőszak első formája inspirálja a másodikat, a második pedig táplálja az elsőt, olyan ördögi kört teremtve ezáltal, amit meg kell állítanunk. Tagadhatatlan, hogy az erőszaknak számos oka lehet, úgymint a nyomor, a családok szétesése, a bosszúvágy, az uralomvágy, az igazságtalanság érzése, és így tovább, legrosszabb indítéka azonban az önmagáért

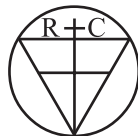

való erőszak. Teljesen egyértelmű, hogy az erőszak terjedése káros és semmiképpen sem konstruktív, különösen miután az emberiség – ismert történelme során először – rendelkezik az eszközökkel ahhoz, hogy planetáris méretekben semmisítse meg önmagát.

A modern idők egyik ellentmondásaként figyelhető meg, hogy a kommunikáció jelenlegi korszakában az emberek alig kommunikálnak egymással. Ugyanannak a családnak a tagjai nem beszélgetnek, annyira elfoglalja őket a rádióhallgatás, a tévézés vagy a szörfözés az interneten. Egy másik tény, ami szintén figyelmet érdemel, hogy a telekommunikáció lépett a normál kommunikáció helyébe, elszigetelve ezáltal az embert és súlyosbítva az egyéniség kultuszát, amiről korábban beszélünk. Kérjük, ne értsenek félre bennünket: az individualizmust, mint természetes jogot az önálló és felelősségteljes élethez, egyáltalán nem helytelenítjük – éppen ellenkezőleg. Ám ha ez olyan életmóddá válik, mely mások semmibevevésén alapul, az fölöttébb nyugtalanító, hiszen hozzájárul a családok és a társadalom szövetének széteséséhez.

Bármily ellentmondásosnak is tűnhet, úgy véljük, hogy az ember-társaink közti kommunikáció hiánya részben az információözön következménye. Természetesen nem áll szándékunkban megkérdőjelezni az informáláshoz és az informáltsághoz való jogot, minthogy mindkettő a valódi demokrácia alappilléreit képezi. Mindazonáltal úgy tűnik számunkra, hogy az információ olyan mértékben túlzottá és tolakodóvá vált, hogy létrehozta önmaga ellentétét: a félretájékoztatást. Nagyon sajnálatos az is, hogy az információk elsősorban az emberi körülmények bizonytalanságára összpontosítanak és az emberi viselkedés negatív aspektusait hangsúlyozzák. A legjobb esetben is a pesszimizmust, a szomorúságot és a kétségbeesést táplálják; a legrosszabban pedig a gyanúsítgatást, a megosztottságot és a gyűlölködést. S jóllehet teljesen jogos szükséglet azoknak a dolgoknak a bemutatása, melyek hozzájárulnak a világ rútságához, mindenkinek az lenne az érdeke, hogy olyan dolgokra mutassunk rá, melyek annak szépségét segítik elő. A világnak minden eddiginél nagyobb szüksége van az optimizmusra, a reményre és az egységre.

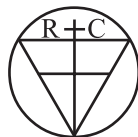
Az emberek közti egyetértés nagy lépést jelentene előre, sokkal nagyobbbat annál, mint amit a XX. században

megtapasztalt tudományos-technológiai fejlődés jelentett. Ezért fontos az, hogy minden társadalom azt segítse elő, hogy tagjainak lehetősége nyíljon az egymással való személyes találkozásra, ugyanakkor azt is, hogy a világ felé is nyitottakká váljanak. Így cselekedve megóvhatjuk az emberi társadalom alapját, mely minden embert a világ polgárává tesz, véget vetve a faji, etnikai, szociális, vallási vagy politikai megkülönböztetés vagy elkülönítés összes formájának. Az ilyen nyitottság elősegíti a Béke Kultúrájának az elérkezését, mely az egységre és az együttműködésre épül, melynek megteremtésére a rózsakeresztesek mindig is törekedtek. Minthogy az emberiség lényegében egy, így boldogsága csak az összes emberi lény kivétel nélküli boldogulásának elősegítése révén lehetséges.

Ami az emberiség természettel való kapcsolatát illeti, véleményünk szerint, ez még soha nem rejtett magában ennyi veszélyt. Bizonyára mindenki számára nyilvánvaló, hogy az emberi tevékenység egyre inkább rombolja a környezetet. Sőt az is nyilvánvaló, hogy az emberi nem túlélése azon múlik, képes-e tiszteletben tartani a természeti egyensúlyt. A civilizáció fejlődése számos veszélyt teremtett, az ételek biológiai manipulálásának, a környezetszennyező vegyszerek széleskörű használatának vagy a nukleáris hulladékok tárolásának elégtelen ellenőrzése következtében – hogy csak néhányat említsünk a főbb kockázatokból. A természet védelme, ezen keresztül pedig az emberiség megóvása – ami korábban csak a szakemberekre tartozott – mára minden egyes ember felelősségévé vált, és az egész világ figyelmének középpontjába került. Ez annál is inkább fontos, mivel természetfelfogásunk is megváltozott és rá kellett jönnünk, milyen nagymértékben vagyunk a természet részei. Nem beszélhetünk többé „magáról a természetről”, hisz a természet azzá lesz, amivé az emberiség alakítja.

Jelenlegi korszakunk egyik jellegzetessége a nagymértékű energiafelhasználás. Ez a jelenség önmagában nem feltétlenül adna okot az aggodalomra, ha értelmesen kezelnénk a kérdést. Megfigyelhető azonban, hogy a természeti erőforrásokat, a szén-, a gáz- és a kőolajkészleteket túlzottan kizsákmányoljuk, így ezek fokozatosan kimerülnek. Ezen felül bizonyos energiaforrások, mint például a nukleáris erőművek, súlyos veszélyt jelentenek, amit nagyon nehéz kezelni. Napjaink tárgyalási

próbálkozásainak⁵ ellenére azt is megfigyelhetjük, hogy bizonyos veszélyek – amilyenek például az üvegházhatású gázok kibocsátása, az elsivatagodás, az erdőirtások, az óceánok szennyezése stb. – elhárítására tett kísérletek az akarat hiánya miatt nem vezetnek megfelelő óvintézkedésekhez. Annak ellenére, hogy e környezet elleni támadások következtében az emberiségnek tényszerűen igen súlyos kockázatokkal kell szembenéznie, mindez egyszersmind az érettség nagyfokú hiányára is rámutat – mind egyéni, mind pedig kollektív szinten. Néhány szakértő véleményével ellentétben mi úgy véljük, hogy a jelenlegi éghajlati zavarok – a szélsőséges erejű viharok, az áradások stb. – azon ártalmak eredményei, amit bolygónknak már túl hosszú ideje okozunk.

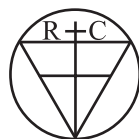
Teljesen nyilvánvalóan egy másik fontos kérdéssel – a vízellátás problémájával – is egyre inkább szembesülnünk kell a jövőben. A víz nélkülözhetetlen az élet fenntartásához és fejlődéséhez. Valamilyen formában minden élőlénynek szüksége van rá. Az ember sem kivétel ez alól a természeti törvény alól, már csak azért sem, mert testünk 70 százalékban vízből áll. Mára azonban a világ minden hat lakosából csupán egy jut hozzá friss vízhez, mely arány – kevesebb, mint ötven éven belül – tovább fog romlani a világméretű népességnövekedés, valamint a folyók és folyóvizek növekvő szennyezettsége miatt. A legkiválóbb szakértők ma egyetértenek abban, hogy az új évszázad legnagyobb kincse a „fekete arany”⁶ helyett sokkal inkább a „fehér arany”⁷ lesz, ami számos konfliktus lehetőségét is előrevetíti. Ennek a problémának világméretű tudatosítása elengedhetetlenül szükséges.

A levegőszennyezés ugyancsak komoly veszélyekkel jár általában az életre, különösen pedig az emberi fajra nézve. Az ipari tevékenység, a fűtés, a szállítmányozás mind hozzájárul a levegőminőség romlásához és a légkör szennyezéséhez, egyre komolyabb egészségi kockázatokat jelentve. Ez a jelenség leginkább a városokat és azok környékét érinti,

⁵ Az Európai Tanács 2001-ben Göteborgban megtartott csúcsértekezletén a tagállamok elfogadták az Európai Unió Fenntartható Fejlődés Stratégiáját (Göteborgi Stratégia), mely környezetvédelmi dimenzióval bővítette a 2000-ben indult lisszaboni folyamatot. Ennek felülvizsgálata már 2006-ban szükségessé vált, mert a 2001-es bangzatos célokat konkrét cselekvések és kézzelfogható eredmények nem követték. – a szerk.

⁶ a köölaj – a szerk.

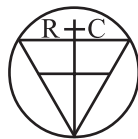
⁷ ebben a szövegösszefüggésben a vízre utal – a szerk.

és a probléma az urbanizáció terjedésével tovább súlyosbodik. A városok erőteljes terjeszkedése olyan veszélyt jelent, ami az egész társadalom stabilitását fenyegetheti. A városok növekedését illetően egyetértünk Platón – akit korábban már említettünk – évszázadokkal ezelőtt megfogalmazott gondolatával: „A város addig a pontig növekedhet, és nem tovább, amíg ez a terjeszkedés nem veszélyezteti egységét.” A dolgok túlzott növekedése nem kedvez a humanizmusnak, abban az értelemben, ahogyan azt mi meghatároztuk. A nagy városokban ez elkerülhetetlenül viszályokhoz vezet, és nyomort, valamint bizonytalanságot okoz.

Az emberiségnek az állatvilághoz való viszonya szintén részét képezi a természettel való kapcsolatunknak. Kötelességünk, hogy tiszteljük és szeressük őket, hiszen mindannyian tagjai a Földön megnyilvánuló életek láncolatának, és társaink az evolúciós folyamatban. A maguk módján az állatok ugyancsak az Isteni Lélek hordozói és az Isteni Terv részesei. Még azt is megkockáztathatjuk, hogy a legfejlettebbek közülük az emberré válásukon dolgoznak. Ezek után megdöbbenőnek tartjuk azokat a körülményeket, melyek között sok állatot tartanak és leölnek. Az élveboncolást szintén kegyetlenkedésnek tekintjük. Általánosan fogalmazva hiszünk abban, hogy a testvériségnek minden lényt magában kell foglalnia, akinek élet adatott. Következésképpen egyetértünk a következő, Püthagorasznak tulajdonított szavakkal: „Mindaddig, amíg az emberek folytatják az alacsonyabb birodalmak élőlényének könyörtelen elpusztítását, sem egészségre, sem békére nem lesznek képesek. Amíg lemezárolják az állatokat, meg fogják ölni egymást is. Végeredményben senki, aki gyilkolást és szenvedést vet, nem arathat örömet és szeretetet.”

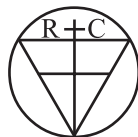
Véleményünk szerint az emberiség és az univerzum viszonya az egymásrautaltságon alapszik. Mivel az ember a Föld gyermeke, a Föld pedig a világegyetem gyermeke, ezért az ember az univerzum gyermeke is. Az emberi testet felépítő atomok a mindenségéből származnak és a kozmosz keretein belül maradnak, mely arra a kijelentésre indította az asztrofizikusokat, hogy „az ember a csillagok szülötte”. Ha ilyen értelemben adósai vagyunk is az univerzumnak, azt is meg kell jegyeznünk, hogy az univerzum is sokat köszönhet az embernek – nem a létezését természetesen, hanem létének értelmét. Mert mi lenne az univerzum, ha az ember nem elmélkedhetne róla? Ha tudata nem ölelhetné magához azt? Ha lelke nem

tudna tükröződni benne? A világegyetemnek és az embernek szüksége van egymás megismerésére, sőt felismerésre, ami a híres mondást juttatja eszünkbe: „*Ember, ismerd meg önmagad, és megismered az univerzumot és az isteneket.*”

Mindazonáltal mindebből nem szabad arra a következtetésre jutni, hogy a mi elképzelésünk a Teremtésről antropocentrikus. Valójában nem helyezük az embert az Isteni Terv középpontjába. Inkább úgy mondanánk, hogy az emberiséget helyezük figyelmünk gyújtópontjába. Véleményünk szerint az emberiség jelenléte a Földön nem pusztán a véletlen műve, inkább a rendszerint „Istennek” nevezett Univerzális Intelligenciától eredő szándék következménye. S ámbár Isten természetfölöttiségénél fogva felfoghatatlan és általunk meg nem érthető, mindez nem vonatkozik azokra a törvényekre, melyeken keresztül Isten a teremtésben megnyilvánul. Mint korábban már említettük, az embernek megvan a lehetősége arra, – ha nem egyenesen ez a kötelessége – hogy tanulmányozza ezeket a törvényeket és fizikai, valamint spirituális jóléte érdekében alkalmazza őket. Abban is hiszünk, hogy ebben a tanulási folyamatban és gyakorlati alkalmazásban nem csak létezésünk értelme rejlik, de boldogságunk is.

Az emberiség és az univerzum viszonya azt a kérdést is felveti, vajon létezik-e élet valahol a Földön kívül is? Meggyőződésünk, hogy ez a helyzet. Miután a világegyetem megközelítőleg százmilliárd galaxisból áll, és mindegyik galaxis körülbelül százmilliárd csillagból, alighanem a mienkhez hasonló naprendszerek milliói létezhetnek. Következésképpen az a feltételezés, miszerint csak a mi bolygónk lakott, gyakorlatilag beszűkült gondolkodásnak tűnik számunkra, ami az egocentrikusság egyik formáját képezi. A más világokat benépesítő életformák közül némelyek valószínűleg sokkal fejlettebbek azoknál, melyek Földünkön léteznek; mások kevésbé fejlettek. Ám mindannyian ugyanannak az Isteni Tervnek a részei, és részesei a Kozmikus Fejlődésnek is. Ami azt a kérdést illeti, hogy vajon a földönkívüliek képesek-e kapcsolatot teremteni az emberiséggel, úgy véljük, hogy ez meg fog történni, ám nem szeretnénk túl sok időt tölteni azzal, hogy erre várunk. Más, fontos teendőink vannak. Mindazonáltal bizonyára eljön a nap, mikor ez a kapcsolat létrejön, ami rendkívüli esemény lesz. Akkor az emberiség történelme valóban egybeolvad az Egyetemes Élet történetével...

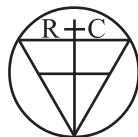

EPILOGUS

Kedves Olvasó!

Ennyi volt, amit feltétlenül el kívántunk mondani ennek a manifesztumnak a segítségével. Mindez borúlátónak tűnhet, ám filozófiánk lényege alapján szeretnénk mindenkit biztosítani arról, hogy mi alapvetően idealisták és optimisták vagyunk, mert hiszünk az emberben és rendeltetésében. Ha szemügyre vesszük a leghasznosabb és legszebb dolgokat, amiket az ember a tudomány, a technika, az építészet, a művészet, az irodalom stb. terén alkotott, vagy ha azokra a nemes érzésekre gondolunk, amiket képes átélni és kifejezésre juttatni, – úgy mint csodálat, részvét, szeretet – nem lehet kétséges, hogy az ember bensőjében isteni, és képes felülemelkedni önmagán a magasabb jó érdekében. E tekintetben úgy véljük, megkockáztatva, hogy ismét utópisztikusnak fogunk tűnni, hogy az embernek megvan az ereje ahhoz, hogy a Földet a béke, a harmónia és a testvériség helyévé tegye. Ez csupán rajtunk múlik.

Jelenkori világunk helyzete nem reménytelen, bár meglehetősen aggasztó. Minket nem annyira az emberiség, mint inkább bolygónk állapota foglalkoztat. Úgy gondoljuk ugyanis, hogy az emberiség spirituális fejlődésének szempontjából az időnek valójában nincs jelentősége, hiszen az embernek az egész örökkévalóság a rendelkezésére áll, hogy ezt a fejlődést megvalósítsa, tekintve, hogy lelke halhatatlan. Másrészt viszont a Föld – legalábbis mint az emberi faj élő környezete – valóban veszélyben van. E szempontból fogytán van az idő, és úgy gondoljuk, hogy a Föld védelme a XXI. század legfontosabb kérdése lesz. E célnak kell majd szentelni minden erőfeszítést a politika, a gazdaság, a tudomány, a technika és az emberi tevékenység minden más területén. Vajon miért olyan nehéz megértenünk, hogy az ember csak úgy lelheti meg boldogságát, ha a természeti és – tágabb értelemben – az isteni törvényekkel is összhangban él? Túlzás lenne elismerni, hogy az emberiség minden eszközzel rendelkezik ahhoz, hogy saját érdekeit megnesemesítse? Mindazonáltal, ha az emberek tovább hajszolják a materializmust, a legsötétebb próféciaák teljeseznek be, és senki számára sem lesz kímélet.

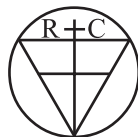

Nem sokat számít, milyen politikai nézetei, vallási hite vagy filozófiai meggyőződése van az embernek. Az idő túlhaladta a megosztottság minden formáját és megérett az egységre – a különbözőségek egyesítésére az általános jó szolgálatában. Testvériségünk tagjai közt vannak keresztények, zsidók, muzulmánok, buddhisták, hinduk, animisták, még agnosztikusok is. Ugyancsak megtalálhatók sorainkban az összes társadalmi osztály tagjai, minden ismert politikai irányzatot képviselve. A férfiak és a nők teljes egyenlőséget élveznek, és minden rendtársunknak egyenlő jogai vannak. A különbözőségeknek ez az egysége erősíti ideáljainkat és *Egregor*-unkat⁸, tükrözve azt a tényt, hogy az általunk legnagyobb becsben tartott erény a *tolerancia* – más szóval: a jog a különbözőségre. Ez még nem tesz minket bölcsökké, mert a bölcsességhez számos egyéb erény is szükségeltetik. Inkább filozófusoknak valljuk magunkat – szó szerinti értelmezésben „a bölcsesség barátainak”.

Mielőtt ezt a *Positio*-t lezárnánk és ellátnánk Rendünk pecsétjével, szeretnénk egy invokációval befejezni, ami mindazt tükrözi, amit „Rózsakeresztes Utópiának” hívhatnánk a szó platonista értelmében. Minden ember jó szándékára számítunk azért, hogy egy napon ez az Utópia, az emberiség javára, valósággá válhasson. Lehet, hogy ez a nap sosem jön el, de ha minden ember igyekszik hinni ebben és eszerint is cselekszik, a világ már csak ennek következtében is jobbá válhat...

⁸ emberek közös célért való tudatos összerendeződése, egyfajta közös tudatmező – a szerk.

RÓZSAKERESZTES UTÓPIA

Minden létező Istene, minden élet Istene, az emberiségben, melyről álmodunk:

- ◆ A politikusok mélységesen emberségesek és a közös jó érdekében tevékenykednek;
- ◆ A közgazdászok az államok pénzügeit jó ítélőképességgel és mindenki érdekét szem előtt tartva intézik;
- ◆ A tudósok spirituális beállítottságúak, és inspirációikat a Természet Nagy Könyvéből merítik;
- ◆ A művészek ihletből merítenek, és műveikben az Isteni Terv szépségét és tisztaságát fejezik ki;
- ◆ Az orvosokat az embertársaik iránti szeretet vezérli, és a testet és a lelket egyaránt kezelik;
- ◆ A szenvedés és a nyomorúság nincs többé, mivel mindenki rendelkezik mindazzal, ami a boldog élethez számára szükséges;
- ◆ A munkát nem robotnak, hanem a fejlődés és jólét forrásának tartjuk;
- ◆ A természetre, mint a mindenség legszebb templomára tekintünk, és az állatokat az evolúció útján velünk együtt haladó testvéreinkként kezeljük;
- ◆ Minden nemzet vezetőiből létrejött egy Világkormány, mely az összes ember érdekében munkálkodik.
- ◆ Ideállá és életmóddá vált a spiritualitás, amely az Egyetemes Vallásból fakad, és sokkal inkább az Isteni Törvények ismeretén alapul, semmint az Istenbe vetett vakhiten;
- ◆ Az emberi viszonyok a szeretetre, barátságra és testvériségre épülnek, hogy az egész világ békében és harmóniában élhessen.

Így rendeltessék!

Lezárva: 2001. március 20.

3354. Rózsakeresztes Év

